

Всѣки бърза тамъ да иде
Въ тази нощъ велика,
Да послуша и да види
Бога мъченика. . . .

Ето слънце надъ земята
Че огръя златно.
Какъ е хубаво туй утро,
Мило, благодатно!

А дѣчица прѣмѣнени,
Като рой пчелички
Припкатъ весели, засмѣни
Съ яйчица въ ржички.

Ц. Калчевъ.

Пролѣтния гостенинъ.

Нѣма вече мразовитата зи-
ма, нѣма бури и вѣтрове,
нѣма голѣми студове. . . .
Врѣмето се стопли, слън-
цето започна да грѣе сил-
но и да събужда всичко
живо по земята. . . .

Ето че трѣвитѣ се пода-
доха, дърветата се окичи-
ха съ цвѣтове и листа;
всичко се събуди, всичко се оживи! . . . Колко
весело и приятно е пролѣтъ! . . Въздуха пълненъ